

24/07/2025

Митрополит Фотије: Своју веру потврђујемо делима



Његово Високопреосвештенство Митрополит зворничко-тузлански г. Фотије служио је 22. јула 2025. године свету Литургију у храму Рођења Пресвете Богородице у Дугом Пољу. Том приликом, владика Фотије је поручио:

- Часни оци, уважена господо, драга браћо и сестре, драга децо, нека је благословен данашњи дан и данашња света Литургија коју смо одслужили. Хвала Богу да је било доста причасника и доста деце овде у вашем месту и околини. То је знак наде за нас да ћемо опстати на овим просторима наше Републике Српске. То је заједнички подвиг и државе и Цркве као духовне мајке нашег народа, али и свих других људи и покрета који се баве хуманом делатношћу. Сви смо потребни да бисмо се очували на овом простору, да наш народ не би почео да буде народ који умире, а не који се рађа. Нажалост, у неким народима статистика није баш добра, па чак и међу нама Србима, поготово у Републици Србији. Тамо је негативан тренд – морталитет је већи од наталитета и статистика каже да 75000 људи више умре него што се роди у једној години. У нашој Републици Српској нисам нашао тачне податке, али плашим се да је слично и да је негативна та линија. Добро је да чујемо малу децу да плачу. То је знак наде да ћемо опстати на овим просторима.

Господо, браћо и сестре, живот је подвиг велики без обзира да ли неко бирао да живи монашким животом или брачним. Убеђен сам да ту нема велике разлике у подвигу. Ако неко жели да живи заиста као прави хришћанин и да подигне четворо, петоро или шесторо деце, дубоко верујем да су и ти родитељи увек у некој врсти подвига да се брину о тој деци да их изведу на пут и учине добрим људима. Онај који одлучи да иде монашким путем, као што је наш Свети Сава одлучио и све Србе окренуо и повео ка Светој Гори, он се одриче свега, али улази у једну борбу која није толико сигурна. Она је препуна изненађења и непознатог. Монашки живот је подвиг и покушај да већ овде у историји живимо есхатолошким начином живота, онако како ћемо живети у вечности. То су тзв. животне пречице – он не иде право нити уским, а поготово не широким путем, него иде пречицом, дијагоналама, ка вечном животу. То су увек велика искушења и велики подвизи. Зато такав начин живота није могућ без великих духовника и испосника који могу да руководе човеком на томе путу. Имао сам прилику да се у то уверим, као и многи оци који су ишли на Свету Гору и неке друге манастире. Имали смо прилику да видимо свете људе. Зато је наше православље узданица и нада не само нама него и свим хришћанима. Православље рађа светитеље. То је рекао и старац Пајсије. Она Црква која рађа светитеље и даје плодове светитеља у њој дејствује благодат Духа Светог. То је Црква Христова. То је Црква Бога живог. И до дана данашњег имамо светитеље, и на Светој Гори и на Синају.

Сада су нам отели манастир на Синају. Египатска држава је урадила исто што су недавно урадили Украјинци расколници у Кијево-печерској лавери. Ко зна

да ли је то крај? Чули сте данас из светог Јеванђења како Господ говори по чему требају да се препознају ученици Његови – по међусобној љубави. Они треба да буду примери добре сарадње, доброг живота, доброг комшије и пријатеља, доброг кума и старог свата. Свештеници треба по преимућству да буду пример народу по добром животу. Ако у једном селу живе два свештеника, а нису у добрим односима зна и кажу: „Наши свештеници не причају. Да ли је то могуће и како заједно могу да служе свету Литургију?“ То је њихово питање које је и за нас дилема. Ми први морамо бити сведоци онога у шта ми верујемо, шта говоримо и проповедамо. Свети апостоли су били једноставни људи, галилејски рибари, али је њихова реч била да да, а не не. Шта то значи? То значи да када су свети апостоли Петар и Јован срели хромог човека који је просио испред Јерусалимског храма, они су му рекли: „Злата и сребра немамо, али оно што имамо то ти дајемо. У име Исуса Христа устани и ходи“! Тај човек је одмах проходао. Он се лишио своје највеће муке, хромости. Тако и Господ – Његова реч је била истоветна са делом – „Теби говорим, младићу: Устани“ када је васкрсавао младића благочестивог старозаветног свештеника. То је сила – када ми стојимо иза речи и када реч коју говоримо покрива нас и ми њу. Та реч је истоветна са нама и нашим животом и нашом вером. Чим постоји нека разлика између тога, онда испада философска прича гностика, прича разних људи који сматрају да је философија и да је њихова вера истоветна са знањем који стичу умом. У ствари, Господ није био као књижевници и фарисеји. Оно што је говорио, то је чинио и показивао својим делом.

Тако је, браћо и сестре, и за нас у животу. Треба да се трудимо да будемо људи који свој живот и своју веру потврђујемо делом, јер је вера без дела мртва, како каже Свети апостол Јаков. Неће нам људи веровати када причамо о најосновнијим стварима зато што не стојимо иза онога што причамо. Има оних људи који стоје и воде нашу Цркву путем поверења, спасења и путем Светога Сав. Они воде нашу Цркву путем светих предака, како је говорио наш свети патријарх Павле. Хвала вам што сте дошли у оволиком броју и хвала вам што помажете обнову ове парохије. Хвала вашем духовнику, свештенику вашем, који се бори са вама. Ова парохија је слика рада једнога свештеника и духовника. На основу великог искуства којег имам могу то слободно да кажем. Заједнички рад и подвиг је све ово учинио. Биће ускоро довршено и сликарство, а можда и друге ствари које се овде припремају, па ћемо их осветити следећи пут када будемо служили. Цркву смо осветили пре две године и, хвала Богу, она напредује. Служи се Литургија, људи се сабирају и моле Богу.







spc.rs